ל) [עי' מוס' לקמן
קלט: ד"ה שכסוי הדס],
[לקמן קלט:], (ג) [לעיל

לור.:], ד) [לעיל פט:], קלו.:], ד) [לעיל פט:], קלו.:ל מאי טעמא רש"ל,

ו) ולקמן קמ.ן, ז) ומכאן

עד סוף הפרק שייך עוד לע"ח], ה) [היא והכא היא לע"ח], ה) [היא והכא היא כדרבא. רש"ל], ע) [לקמן

קלט:], י) [דברים כב], כ) צ"ל טהור. ר"מ, () [לעיל פג.], מ) [לעיל

עח.], () [לעיל פט:], ס) [לעיל קל.], ע) [לעיל

קלה.], **כו** [ל"ל כל], **ל**) [ויקרא כב], **ק**) [ל"ל

שור], ר) בס"א לימא, שו עיין רש"ל, מ) בפיי ש) עיין רש"ל, מ) בפיי

התונטרת שלתנינו אינו וטי׳

רש"ל ורש"א, א) [מעילה

יב:],

תורה אור השלם

ו. שַׁלַחַ תְשַׁלַח אֶת הָאֵם

ואת הבנים תקח לך וְטֶּגֵי נִיּבְּיִם יִנְיֵּנְתְּ לְמַעַן יִיטַב לְךְּ וְהַאֲרַכְּתָּ יָמִים: דברים כב ז

א מיי' פי"ג מהלכות שחיטה הל' כ סמג נשין סה: ב מייי שם הלכה ח מי׳ רלב סעיף ב:

ג מיי׳ שם טוש״ע שם קעיף א: קעיף א: ד ד ה מייי שם הלי י טוש"ע שם סעיף ז: ה ו מיי' פי"ג מהלכות שחיטה הל' כא:

שימה מקובצת

תן חד אמר כל היכא דתנן האמר כל היכא דתנן בארץ ובחו״ל. נ״ב עי״ . תוס׳ בכורות דף נג ע״א

אלמא מתנות דבהן לא מזבני אינשי. פירוש לא מזבני כמו לא זבני דכי היכי דכשלקח ממנו במשקל מנכה לו משום דכשאמר ליה מכור לי ליטרא בשר לא רצה לקנות מתנות ה"ג מתני"

שייר אצל מוכר הוי כלוקח הימנו במשקל ולא זבין מתנה דכהן אבל

בשלא שייר כלום לא שייך לומר לא זבין שהרי קנה הכל ומיהו הא דקאמר דא"ל מוכר מתנה דכהן לא זבני לך לא א"ש:

הדרן עלך ראשית הגז שילוח הקן. לבד מראשית הגז.

וה"ה לבד ממתנות הדרן עלך ראשית הגז וחדא מינייהו נקט: בל היכא דתנן בחולין ובמוקדשין לצורך כו'. תימה כיון (6) דאין חילוק בין חולין ומוקדשים אלא בגיד הנשה ובאותו ואת בנו א"כ הכי נמי הוה מצי למימר איפכא שלא לצורך לבד מאותו ואת בנו וי"ל דכיון דחדום הוא באותו שהוא שלא לנורך כדמפרש ואזיל ולאו מי אוהימנא כו' ניחא טפי לומר לבד מאותו דבר שהייתי סבור שהוא לצורך והוא שלא לנורך: מאי מעמא אוקימנא לאו משום דקשיא לן כו'. להל דאשמועינן דולדות קדשים במעי אמן או בהוייתן הן קדושין הוה מלי לאשמועינן בעלמא בלא גיד הנשה אלא איידי דתנא לצורך תנא נמי שלא לנורך ומ"מ מוקמינן לה בולדות קדשים כיון דמליגן לפרושי דאשמועיגן חדום קלת: יצא זה שאין אתה מצווה לשלחו אלא להביאו ליד גובר. ם פ״ה דטעמה משום דלה המרה תורה שלח לתקלה וקשה חדה דלישנה לא משמע הכי ועוד דמסיק ומוקי לה בלא נגמר דינו וא״כ אין בו תקלה ונראה דפשטיה דקרא דריש דמשמע דבמידי שיכול לשלחו משמעי אבל הקדש מצוה להביאו ליד גזבר ופירש בקונטרס מחקח לך לא מלי לאתויי דהא א) בילי תורים לא מועלים ולא נהנים ואע"ג דבקדשי בדק הבית מועלים מתניתין איירי בקדשי מזבח לכ"ע ולא פליגי בסמוך אלא בקדשי בדק הבית ולהכי לא מלי ממעט מתקח לך ומיהו לשון להביחו ליד גזבר אין מיושב כל כך דגזבר לא

שייך אלא בקדשי בדק הבית:

כיון שאי אתה מצווה לשלחו אלא להביאו לידי גזבר אמר רבינא יהלכך עוף מהור שהרג את הנפש פמור משלוח מ"מ דאמר קרא שלח תשלח את האם במי שאתה מצווה לשלחו יצא זה שאי אתה מצווה לשלחו אלא להביאו לב"ד היכי דמי יאי דגמר דיניה

אלמא מתנות דכהן לא מזבין איניש הכא נמי מתנות דכהן לא מזבין איניש הלכך שייר המוכר מוכר חייב דאמר ליה לוקח מתנה דכהן גבך היא לא שייר לוקח חייב דאמר ליה מוכר מתנה דכהן לא זבני לך:

ליה יהיב ליה ולאו מילתא היאש: שילוח הקן נוהג בארץ ובחו"ל בפני הבית ושלא בפני הבית אבחולין אבל לא במוקדשין חומר בכסוי הדם משילוח הקן שכפוי הדם נוהג בחיה בשאינו מוומן. דכתיב (דברים כב) ובעוף במזומן ובשאין מזומן ושילוח הקן כי יקרה: שקננו בפרדם. שמרדו אינו נוהג אלא בעוף ואינו נוהג יאלא ויצאו מן הבית ואין חוזרות לבית בשאינו מזומן איזהו שאינו מזומן כגון יאווזין ונעשו מדבריות ופרדם לאו מזומן ותרנגולים שקננו בפרדם אבל אם קננו הוא שיכולים הם לברוח אבל אם בבית וכן יוני הרדםיאות פמור משילוח בבית קננו פטור: קננו בחוך הבית. שלא מרדו: וכן יוני הרדסיאות. יעוף ממא פמור מלשלח יעוף ממא רובץ על ביצי עוף מהור ומהור רובץ על ביצי שדרכם ליגדל עם בני אדם פטור: עוף טמא פטור. כדמפרש בגמראש עוף ממא פמור מלשלח קורא זכר רבי לפורי טהורה ולא טמאה: עוף טמא אליעזר מחייב הוחכמים פוטרין: גמ' רבי רובן על בילי עוף טהור. חע"ג אבין ור' מיישא יו חד אמר כל היכא דתנן דמינא דאפרוח בר שילוח הוא: **פטור**. בארץ ובחו"ל שלא לצורך לבד מראשית דקן לפורי) בעינן שתהא האם המקננת הגז לאפוקי מדר' אלעאי דאמר ∘ראשית לפור טהורה. ועוף טהור הרובץ על ביני עוף טמא נמי אע"ג דקן לפור הגז אינו נוהג אלא בארץ וחד אמר כל הוא פטור כדמפרש בגמרא [קמ.] ואת היכא דְתנן בפְני הבית ושלא בפני הבית הבנים תקח לךי ולא לכלביך ובגמרא שלא לצורך לבד מאותו ואת בנו סלקא וקמ:] פריך מכלל דעוף טהור הרובץ על דעתך אמינא הואיל ובענינא דקדשים כתיב בילי מין אחר כמותו טהור חייב: בזמן דאיכא קדשים ננהוג בזמן דליכא קורא. עוף י טמא הוא ודרכו לרבוץ על ביצי אחרים: זכר פטור מלשלח. קדשים לא ננהוג קמ"ל ותרוייהו אמרי כל כדיליף טעמא בגמ' [שס] : גמ' רבי אבין היכא דתנן בחולין ובמוקדשים לצורך לבד ורבי מיישה. מפרשי הך מתניתין מגיד הנשה ייפשיטא משום דאיקדש פקע דכסוי הדסט ואותו ואת בנוש וגיד הנשהט ליה איסור גיד הנשה מיניה ולאו אוקימנא והזרוע והלחייםם וראשית הגזעי ושלוח בולדות קדשים סומאי מעמא אוקימנא לאו הקן דתנן בכולהו בארץ ובחו"ל בפני משום דקשיא לן לא ליתני מעיקרא נמי הבית ושלא בפני הבית בחולין ובמוקדשין מר פריש חדא ומר פריש לא תקשי לך איידי דתנא לצורך תנא נמי חדא ולא פליגי ותרוייהו קא מפרשי שלא לצורך: בחולין אבל לא במוקדשים: לאידך ולריכין אנו לומר דבר בשם אמאי לא דאמר קרא ישלח תשלח את אומרו: כל היכא דחנן בארץ ובחו"ל. האם במי שאתה מצווה לשלחו יצא זה בהנך פרקין: שלא ללורך. הוא דלאו חובת קרקע נינהו אלא חובת הגוף ונוהגת בכל מושבות כדיליף בפ"ק דקדושין (דף לו:): לבד מרחשים הגו

הדרן עלך ראשית הגז שילוח הקן. אכל לא במוקדשין. בגמ' והלט.ז מפרש היכי דמי מוקדשין: ואינו נוהג אלא

משנשחטה זכו הכהנים במתנותיהן

והדין על הטבח. וגבי ראשית הגו

ודאי אם פירש לו הכל אני מוכר לך

אין כאן לכהן כלום על זה הואיל ועד

שלא נגווה נמכרה לא חל עליה חובת

ראשית הגז דלא קרינא ביה גז לאנך וטעמא דמתני׳ משום דלא זבניה

ולטעמיה דרב חסדה אפילו פריש

וכי לא שייר חייב הלוקח ולא משום דחיוב המלוה עליה דלאו לאנך הוא אלא משום דוה לא מכר לו חלקו של כהן: " נותנו. לוקח לכהן

ואין הטבח מנכה לו כלום לפי שלא מכר לו את המתנות מסתמא:

לקת הימנו במשקל. דהשתא ודאי זבין ליה: מנכה לו מן הדמים.

הגהות הב"ח (ה) תום' ד"ה כל היכא וכו' מימה כיון דהא דאין חילוק בין חולין ומוקדשים :אינר אלא:

מוסף רש"י

משום דאיקדש פקע ליה איסור. ליסור גיד הנשה נוהג בבהמה משעה **. (לעיל פט:).**

> לצורך דהא רבי אלעאי יליף מתנות מראשית הגו [שם] והא דנקט ראשית הגז משום דעלה א״ר אלעאי בהדיא כדאמר לעיל [שם] רבי אלעאי אומר ראשית הגז אינה נוהגם אלא בארץ : וכלם היכא דחני בחולין ובמוקדשין. דהיינו גיד הנשה ואותו ואת בנו: לצורך. דאותו ואת בנו אי לאו דאשמועינן ליה הוה אמינא דאינו נוהג אלא במוקדשין דהא בקדשים כמיב³⁾ הילכך אשמועינן דנוהג הוא בחולין כדאמר התם ושור^ש הפסיק הענין וכ״ש הנך דתנן אבל לא במוקדשין לצורך הוא דאשמועינן חילוק: בר מגיד הנשה. דשלא לצורך תנייה דנוהג הוא דפשיטא לן דמשום דאקדשיה לא לפקע איסור גיד הנשה מיניה: ולאו מי אוקימנא ליה. בפרק גיד הנשה (לעיל דף פע:): בולדום קדשים. דאתא לאשמועינן דחייב משום גיד ומוקדשין דכיון דאיסור מוקדשין קדים כדמפרש התם שיצירת הולד קודמת לגידין אינטריך לאשמועינן דאתי איסור גיד וחייל עלייהו: ומשני מ"ע. דוחקת לאוקמה בהכי משום דהיה קשיא לך למאי הלכתא תנינהו והשתא אתו רבי אבין ורבי מיישא להנךי? למימר לא תדחק לאוקמה בהכי דמעיקרא כי מקשת התם פשיטא לאו קושיא היא דהא איכא טובא דמתני שלא לצורך ואיידי דתנינהו כל חדא וחדא בחדא לצורך תנא נמי בהן באידך שלא ללורך וה״ה למוקדשין איידי דמנייה בכולהו ללורך מנייה נמי בהן שלא ללורך וכן בפני הבית משום אותו ואת בנו מנייה בכולהו וכן חו״ל משום ראשית הגו: ש שהרג את הנפש. ואח"כ מרד ונמצא בקן: פטור מלשלת. הואיל ובר קטלא הוא והכי דרשת ליה דקא בעי לשלח למקום הצלה והפקר והאי לאו בר הכי הוא והכי דריש קרא שלח משלח את הראוי לשלחו ואת שאין ראוי לשלחו אל משלחנו:

לאפוקי מדרבי אלעאי. דמקים לה

לתרומה [קלו.]. וה"ה נמי במתנות נשנית